

των. Πρὸ 15 ἐτῶν διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωκεν ὀλίγα παραστάσεις.

— Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Τουλούσης ἠγόρασε προτομὴν τοῦ δολοφονηθέντος Ζωρὲς, ἕργον τοῦ γλύπτου Ντενί Πουὲς, ἵνα στηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ.

— Εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Λα Πάθ τῆς Βολιβίας ἀνεκαλύφθησαν τέσσαρες πίνακες τοῦ Ροῦμπενς. Οἱ εἰδικοί ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

— Οἱ Βέλγοι θὰ διατηρήσουν τὰ ἐρεῖτια τῆς Ὑπρ. Ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου ἐτορπιλλίσθη ἡ «Λουσιτανία» θ' ἀνεγερθῇ μέγα μνημεῖον, πρὸς διαιώνισιν τῆς ἀναμνήσεως τοῦ πειρατικοῦ ἐγκλήματος. Ἡ καθηρειωμένη Μητρόπολις τοῦ Ρέιμς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται σήμερον.

— Ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐπωλήθη ἀντὶ 1.000.000 φρ. ὁ πίναξ τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Οὐϊστλερ, ἡ «Προσωπογραφία τῆς λαίδης Μευκ» θεωρούμενος ὡς ἓν τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ διασήμου ζωγράφου.

— Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ ποιητοῦ Ροῦδουαρ Κήπλιγκ ἐκ μέρους εἰδικῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἰδρυθοῦν μνημεῖα ἀναμνηστικὰ διαφόρων στρατιωτικῶν κατορθωμάτων τῶν Συμμάχων ἐθνῶν εἰς διαφόρους πόλεις σχετικὰς μετ' ἐν δρᾶσιν τῶν Ἑθνῶν τούτων. Οὕτω θὰ ἰδρυθῇ μνημεῖον διὰ τοὺς Καναδοὺς εἰς τὴν Ὑπρ, διὰ τοὺς Αὐστραλοὺς ἐν Ἀμιένη, διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκπορθήσαντας τὴν γραμμὴν Χίδεμβουργ, καὶ ἄλλα.

— Ἀνεβίωσαν ἐν Γαλλίᾳ τὰ περιπετειώδη μυθιστορήματα. Τὴν ψυχολογίαν καὶ τὸν ρεαλισμὸν διεδέχθη ἡ φαντασία. Εἰς τοῦτο ἐπέδρασαν οἱ Ἀγγλοὶ Κόναν Δοῦϊλ, Κίπλινγκ, Ουέλς. Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε τὸ περιπετειώδες ἱστορικὸν μυθιστόρημα «Καίνεμπεργ» τοῦ Πιερ Μπενουά. Προσεχῶς θὰ γίνῃ πλήρης ἐκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ πατριάρχου

τῶν Γάλλων μυθιστοριογράφων Δουμᾶ πατρός. Καὶ εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον παρετηρήθη ἡ ἐπάνοδος τῆς ρομαντικῆς ἐποχῆς Ἡ «Καρμεζίνη» τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσὲ ἐπαίχθη εἰς τὸ «ᾠδεῖον».

— Μετὰ τὸν Ρῶσσον ζωγράφον Ρεπὶν καὶ ἄλλος διανοούμενος Ρῶσσος ἀπέθανεν ἐκ πείνης, ὁ μυθιστοριογράφος Δανιηλέφσκι.

— Ἀπέθανεν αἰφνιδίως εἰς Στοκχόλμην ὁ πανευρωπαϊκῆς φήμης Σουηδὸς ζωγράφος Κάρολος Λάρσεν. Ἡ τέχνη του λεπτοτάτη καὶ πολὺ προσεκτικὴ ἀπετέλει περιέργον κρᾶμα ρεαλιστικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἰδεαλιστικῆς ἀποδόσεως. Κατέγινεν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς καὶ εἰς ὅλα ἀνεδείχθη κορυφαῖος. Ἐκεῖνα ὅμως ποῦ ἔκαμαν τὸ ὄνομά του γνωστὸν πανταχοῦ εἶνε τὰ «Ἐσωτερικά» τῶν σπιτιῶν, τὰ φωτεινὰ καὶ χαρίεντα. Ὁ Λάρσεν ἦτο ὁ ζωγράφος τοῦ ὕψους Σκανδιναυικοῦ βίου, ὁ ἐρμηνευτὴς τῆς χρεᾶς τῆς ζωῆς.

— Τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἀπασχολεῖ ζωνρῶς μία σκανδαλώδης ὑπόθεσις παραποιήσεως ἔργων τοῦ μεγάλου γλύπτου Ροντέν. Πρὸ τινος ἐνεφανίσθησαν γλυπτικὰ ὀρειχάλκινα ἔργα, φέροντα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ροντέν. Πολλοὶ ἠπατήθησαν διότι ἦσαν λίαν ἐπιδέξιοι ἀπομιμήσεις. Ἐνηργήθη δικαστικὴ ἀνάκρισις, ἐξ ἧς μετὰ πολλὰς ἐρεῖνας ἀπεδείχθη ὅτι τὰ πλαστὰ ἔργα προήρχοντο ἐξ ἐργοστασίου Ἀγγλικοῦ, ποσότητες δ' ἐξ αὐτῶν εἶχαν σταλῇ εἰς Γαλλίαν, Ἀμερικὴν καὶ ἄλλαχοῦ. Ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ἦτο κάποιος Μπουγιὸν καὶ εἰς γνωστὸς ἐν Παρισίοις Ἰταλὸς γλύπτῃς Φίντι ὀνόματι. Διὰ τὴν ἀγοράν τῶν πλαστῶν ἔργων τοῦ Ροντέν ἔχουν δαπανηθῇ μεγάλα ποσά. Ἐν ἀγαλμάτιον ἠγοράσθη παρ' εἰδικοῦ τεχνοκρίτου ἀντὶ 80,000 δρ. Οἱ δρᾶσται συνελήφθησαν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἡ κ. Κυργουσίου (Δημητρακοπούλου) εἰς τὴν ἐτησίαν συναυλίαν τῆς μᾶς ὑπενθύμισε προηγουμένως μεγαλειέτας ἐπιτυχίας τῆς. Ἡ ἑφετερινὴ ἐμφανισίς τῆς ὑπελήφθη. Ὁ κ. Λυκούδης ἐπαίξε καλὰ μίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Λιάλιου καὶ ἐπανέλαβε τὸν Ρωσσικὸν χορὸν. Ὁ κ. Μυράτ ἀπήγγειλε θεατρικῶς, δηλ. μετ' ἁποῖον σαναφασονισμόν.

Κατὰ τὴν δευτέραν συναυλίαν τῆς ὁρχήστρας τοῦ ᾠδείου ἐπανελήφθησαν αἱ καὶ ἄλλοτε παιχθεῖσαι ὑπέροχος συμφωνία τοῦ Φράγκ καὶ ἡ Ἀλγερινὴ σουίτα τοῦ Σαῖν-Σάνς ἐπιτυχέστερον ἢ δὴ ἡ διὰ πρώτην φορὰν παιχθεῖσα συμφωνία τοῦ Ντ' Ἐντὺ δύνανται ἀζημίως νὰ καθέξῃ θέσιν πλησίον τοῦ μεγαλουργήματος τοῦ διδασκάλου του Φράγκ, τοῦ ὁποίου συνεχίζει τὴν παράδοσιν. Ἐπὶ ἐνὸς ποιμενικοῦ ᾠσματος συνέθεσε μνημεῖον ἀρμονίας καὶ ὠραιότητος. Τὸ

τελευταῖον ἰδίως μέρος εἶνε πλήρες ζωῆς, φωτὸς καὶ ρυθμοῦ. Ἡ σελὶς αὐτὴ εἶνε ἐκ τῶν λαμπροτέρων ὑποδειγμάτων τῆς νεωτέρας Γαλλικῆς μουσικῆς. Ὁ κ. Μητρόπουλος τὸ ἐπὶ τοῦ κλειδοκνυβάλλου μέρος ἐξετέλεσε μετ' ἀπολύτῃ δεξιότητι, ἂν καὶ δυσκολώτατον εἰς τὸν χρόνον.

Ὁ κ. Μπουστιντουὶ καὶ ἡ δ. Πανᾶ ἔδωσαν τὴν πρώτην ἐφέτος συναυλίαν (musique de chambre), μετ' ἀπόγραμμα πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἐπαίξαν τοῦ Μπετόβεν τὴν Σονάταν (ἔργ. 96), ἐν τρίπτυχον τοῦ Σαῖν-Σάνς καὶ τοῦ Στράους τὴν Σονάταν (ἔργ. 18). Καὶ εἰς τὰ τρία ἐξεδηλώθη ἡ τέχνη τῶν ἐκτελεστῶν ἐν ζηλευτῇ ἀρμονίᾳ. Ἡ κ. Μάγκη Τριανταφύλλου ἐτραγούδησε συμπαθητικὰ δύο ᾠσματα καὶ δύο ἄλλα ἐκτὸς προγράμματος, ἅτινα καὶ ἐτραγούδησε καλλίτερα.

Ἡ τρίτη συναυλία τῆς Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας παρουσίασε περισσότερὰν ὁμοιογένειαν. Ἡ συμφωνία εἰς ντὸ ἔλασσον τοῦ Μπετόβεν, ἥτις ἐγράφη εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πλήρους ὀριμότητος τοῦ μεγαλοφυοῦς συνθέτου εἶνε ἀπὸ τὰς πλέον παθητικὰς. Ἐξετελέσθη ἄλλοτε ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου καλλιτέρα. Τὸ «Καρναβάλι στὸ Παρίσι» τοῦ συγχρόνου Νορβηγοῦ συνθέτου Σβένδσεν πρῶτην φορὰν ἐκτελούμενον ἐν Ἀθήναις ἀπεικονίζει διὰ τῶν πρωτοτυπωτέρων συνδυασμῶν ἐγχόρδων καὶ πνευστῶν ὀργάνων τὴν τρέλλαν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς ἣν νοσταλγεῖ ἐν τούτοις ὁ συνθέτης τὸν συναρπασμένον οὐρανὸν τῆς πατρίδος του.

Ὁ κ. Καλομοίρης δεικνύει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰς Ἑλληνικὰς συνθέσεις. Ἡ «Ἑλληνικὴ Ραψωδία» τοῦ νεαροῦ μουσικοῦ τῆς ὀρχήστρας κ. Χ. Βρυωνίδου ἔχει Ἀνατολικὸν χρῶμα καὶ ἐκδηλώνει μὲ ἀρκετὰ τεχνικὰ μέσα μίαν παθητικὴν μελωδίαν, στερουμένην ὅμως πρωτοτυπίας. Ἐπηρεασμένη δὲ ἔργα τοῦ κ. Λιάλιου, ἡ πρὸ τριετίας ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου «Ρωμαντικὴ ποίησις» συμφωνικὸν ποίημα μὲ πολλὴν ἔκφρασιν καὶ τεχνοτροπίαν καὶ τὸ χαριτωμένον «Διασκεδαστικόν» διὰ πρῶτην φορὰν ἐκτελούμενον, πολὺ λεπτὴ σύνθεσις ἀλλὰ καὶ μονότονος. Ὁ κ. Σ. Φαραντᾶτος ἔπαιξε δύο συνθέσεις μὲ τὴν βιρτουοζιτῆ, ἥτις τὸν διακρίνει. Τὴν ὀρχήστραν διηύθυνον εἰς τὸ α' μέρος ὁ κ. Καλομοίρης καὶ εἰς τὸ β' ὁ κ. Καζαντζῆς.

Τὴν τέχνην του, ἣν διακρίνει λεπτότης καὶ ἀκρίβεια ἔδειξε καὶ πάλιν ὁ καθηγητὴς τοῦ βιολίου κ. Τόνυ Σούλτσος εἰς ρεσιτᾶλ, μὲ πρόγραμμα ἐκλεκτὸν, ἀρκετὰ κουραστικὸν διὰ τὸν ἐκτελεστὴν, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τὸν ἀκροατὴν. Τὸ Κονσέρτο τοῦ Μότσαρτ ἀπεδόθη μὲ βαθύτητα διανοήσεως τὸν Μότσαρτ αἰσθάνεται καὶ τὸν ἐξωτερικεῖ ἐπαρκέστατα. Ἡ Σούιτ τοῦ Σίντιγκ ἤρρεσε πολὺ ἀπὸ τὰς συναυλίας τοῦ κ. Σούλτσος ποτὲ δὲν λείπει ὁ Σίντιγκ καὶ δικαίως. Τέσσαρας ἄλλας μικροτέρας συνθέσεις ποιητικὰς διηγημένης μὲ αἰσθημα, ἐν τέλει δ' ἐξετέλεσε τὸ Κουαρτέτο τοῦ Βενιάφσκη, διακριθεὶς ἰδίως εἰς τὴν romance.

Ἡ δευτέρα συναυλία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινατάς ἀπετελεῖτο ἀπὸ ποικίλον πρόγραμμα περιλαμβανόν Ἑλληνικὴν, Νορβηγικὴν, Οὐγγρικὴν, Ἰσπανικὴν καὶ Ἑλληνικὴν μουσικὴν. Ἡ ὀρχήστρα δεξιῶς διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ κ. Λά-

βδα ἔπαιξε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» τὰς δύο θαυμασίας συνθέσεις τοῦ Γρήγκ, τὸ Ἄσμα τοῦ Σολβῆς καὶ τὸν Νορβηγικὸν χορὸν, τὴν Γζαρντᾶς τοῦ Michiels, τὴν Ζουανίτα, σερενάδαν τοῦ Macciocchi καὶ ἐπανάλαβε τὴν γνωστὴν Ἑλληνικὴν ραψωδίαν τοῦ κ. Λάβδα.

Ἡ δ. Ἑλλῆ Βαφειάδου, τελειόφοιτος τοῦ Ὁδείου εἶχε μίαν συμπαθεστάτην ἐμφάνισιν. Ἐτραγούδησε τὴν Λουίζαν τοῦ Σαρπαντιέ, τὸ «Toujour a toi» τοῦ Τσαϊκόφσκη, τὴν Μπαλάνταν τοῦ κ. Λαμπελὲτ μὲ πολλὴν θερμότητα, τὸ «Ἀγάπη-Πόνος» τοῦ κ. Ξανθοπούλου καὶ τὸ δημῶδες «Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου» συνοδείᾳ ὀρχήστρας μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, καὶ τοῦ ὁποῦ ἐξητήθη ἡ ἐπανάληψις. Ἡ φωνὴ τῆς δ. Βαφειάδου, εἶνε γλυκεῖα, ἔχει δὲ ἀρκετὴν ἔντασιν. Ἡ δ. Θεοφιλά ἔπαιξε solo ἐπὶ μανδολίνου τὸ φανταστικὸν βάλς τοῦ Μαρουσιέλλι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ αἰσθηματικότητα. Αἱ δεσποινίδες Κατσαμπῆ καὶ Μπραῖλα ἔπαιξαν ἐπὶ κιθάρας μίαν Ἰσπανικὴν ραψωδίαν ἀρμονικότερα.

Κατὰ τὴν τρίτην συναυλίαν τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου, ἐπαίχθη ἐν ἀρχῇ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς Ἀλκήστιδος τοῦ Γκλουκ, ἔπειτα ἡ πρὸ τριετίας ποιηθεῖσα καὶ ἅλιν ὑπὸ τοῦ κ. Λυκούδη καὶ τῆς ὀρχήστρας Ἰσπανικὴ συμφωνία τοῦ Λαλό καθ' ἣν ὁ κ. Λυκούδης ἔπαιξε μὲ πολλὴν θερμότητα ταύτην διεδέχθη ἡ πρὸ πενταετίας παιχθεῖσα γραφικωτάτη φανταστικὴ συμφωνία τοῦ Μπερλιόζ ἡ θαυμασία εἰς ἐνορχήστρωσιν. Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ δύσκολος ὑπῆρξε τελεία, ἀφήσας ζωηροτάτην ἐντύπωσιν. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ «Ἐγμὸν» τοῦ Μπετόβεν διὰ τὸ δμώνυμον δράμα τοῦ Γκαίτε συνεπλήρωσε τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐν Κουαρτέττο τοῦ Μπετόβεν, ἐν Τερτσέτο τοῦ Ἀβόρακ, ἐν Κουϊντέττο τοῦ Σίντιγκ ἀπετέλεσαν τὸ πρόγραμμα τῆς δευτέρας συναυλίας τῆς καλλιτεχνικῆς ομάδος Λυκούδη, Καζάζη, Οἰκονομίδου, Κωνσταντινίδου, Πινδίου. Καὶ τὰ τρία ἐξετελέσθησαν μὲ ἀρμονίαν σπανίαν καὶ μὲ τὴν τέχνην, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ παίξιμον τῶν νέων ἐκτελεστῶν. Τὸ μεγαλειότερον ἐνδιαφέρον προεκάλεσεν τὸ Τερτσέτο τετραχόρδων τοῦ Βοημοῦ συνθέτου Σίντιγκ, μὲ τὸν χαρακτήρα τῆς Τσεχικῆς φυλῆς. Τὸ Κουϊντέττο ἤρρεσε ἀκόμη περισσότερον, ἐπαίχθη δὲ ἄρτια. Ἰδίως εἰς τὸ Andante καὶ τὸ Intermezzo οἱ ἐκτελεσταὶ μετέδωκαν μίαν μεγάλην καλλιτεχνικὴν συγκίνησιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΗ' ΤΟΜΟΥ

